

Arrest

nr. 235 086 van 14 april 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Messidorlaan 330/box 1
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN OVERDIJN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij diende samen met haar echtgenoot op 14 april 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen weigerde op 11 augustus 2015 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij werd op 20 augustus 2015 bevolen om het grondgebied te verlaten. (bijlage 13quinquies).

Op 11 juli 2016 stemden de Belgische autoriteiten in met het verzoek tot terugname gericht door de Duitse autoriteiten op grond van artikel 18.1.d van de Dublin III Verordening.

De verzoekende partij en haar echtgenoot dienden op 15 februari 2017 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen nam op 2 maart 2017 een beslissing tot weigering inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 10 maart 2017 werd zowel de verzoekende partij, als haar echtgenoot bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp op 6 juni 2017, bij arrest nr. 188.006, het beroep ingediend op 21 maart 2017, gericht tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen van 2 maart 2017.

De verzoekende partij diende samen met haar echtgenoot op 27 november 2017 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 21 december 2017 onontvankelijk verklaard. Tegen die beslissing dienden de verzoekende partij en haar echtgenoot op 16 maart 2018 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 18 juni 2018 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij arrest nr. 205.407, het beroep tot nietigverklaring.

Op 28 december 2017 diende zij samen met haar echtgenoot een derde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp op 19 september 2018, bij arrest nr. 209.596 en arrest nr. 209.595, het beroep ingediend op 27 april 2018 gericht tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen van 12 april 2018.

De Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen nam op 29 maart 2019 een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige) ten aanzien van de kinderen van de verzoekende partij. Ten aanzien van de verzoekende partij en haar echtgenoot werd de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen.

De verzoekende partij en haar echtgenoot dienden op 26 september 2019 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp op 24 oktober 2019, bij arrest nr. 227.978, het beroep ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen van 29 maart 2019.

Op 5 november 2019 beslist de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 september 2019 ontvankelijk, maar ongegrond te verklaren.

Op 18 november 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij en haar kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming, af te geven.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

naam : A. + 4 kinderen: E. Y. U. (...), Y. E. (...), Y. L. (...), en Y. Z. (...)

voornaam : S.

geboortedatum : 27.10.1988

geboorteplaats : Raduzhnoye

nationaliteit : Russische Federatie

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepaesen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 13/04/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 19/09/2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 14/04/2015, 15/02/2017 en 28/12/2017 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVSS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2, 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de hoorplicht, en van de rechten van verdediging. Verder verwijt de verzoekende partij de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“

In Wat, eerst tak, DVZ neemt een bevel om het grondgebied te verlaten zonder gehoord te hebben of de mogelijkheid overlaten aan de verzoeker om haar opmerkingen te maken op een nuttige manier.

Terwijl de principes van het verdedigingsrechten opleggen om de verzoeker te ondervragen voor het nemen van zo'n beslissing.

Terwijl Het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht legt aan het bestuur op om zijn beslissing met zorg.

Aldus is de beslissing niet adequaat gemotiveerd, in de zin van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet over de formele motivatie van de administratieve handelingen.

Het is allereerst nodig om eraan te herinneren dat de “terugkeerrichtlijn” (2008/115/EG) heeft gecodificeerd op Europees vlak de beschikkingen betreffende het bevel om grondgebied te verlaten en het inreisverbod

Aldus vormt BGV een toepassing van de richtlijn terugkeer, en bijgevolg is het Europees recht van toepassing.

Voorts verklaart artikel 6 van deze richtlijn dat de procedurele garanties van de Europese Unie, met inbegrip de verdedigingsrechten, van toepassing zijn bij het nemen van dergelijke maatregel, zoals de afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten of de afgifte van een inreisverbod.

Onder het verdedigingsrecht komt het recht voor om gehoord te worden.

Aldus heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herhaald de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie :

« S'agissant du droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union, la Cour estime, dans l'arrêt précité, qu' « Un tel droit fait en revanche partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46), et précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des Etats membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (§ 50). » (RVV, arrest n° 134 804 du 9 december 2014).

Zoals voormoemd herhaald, BGV:

- Vormt wel een toepassing van het Europees recht
- Vormt een beslissing die de belangen van de verzoeker, meer dan aanzienlijk beïnvloedt

Bijgevolg is het recht om gehoord te worden, als modaliteit van het verdedigingsrecht, ten volle van toepassing in dergelijk geval.

Het is trouwens nodig om te onderlijnen dat het voormoemde arrest door de Raad van State (233.257 van 15 december 2015) werd bevestigd, die niet heeft gemist te herhalen dat het recht om gehoord te worden en het verdedigingsrecht ten volle deel van het recht van de Europese Unie uitmaken.

Het moet ook gepreciseerd worden dat dergelijke rechten op een werkelijke manier moet toepassen worden.

In casu moet het vastgesteld dat de verzoekster niet gehoord werd door de verweerde partij.

Immers heeft ze niets gekregen en bijgevolg kon de verzoeker verschillende informatie niet maken gelden.

Haar man is erg ziek en heeft verschillende medische documenten ingediend bij DVZ met een 9ter aanvraag.

Meer moet het nog onderlijnend worden dat de negatieve beslissing van DVZ actueel bestreden is.

Het moet ook onderlijnend worden dat de verzoekster sinds lang tijd in België verblijft en heeft een privé leven in het zin van artikel 8 EVRM ontwikkeld.

De kinderen worden ook in België geschoold.

Dergelijke elementen is zo belangrijk ten aanzien het artikel 74/13 van de wet van de 15 december 1980, in de mate dat deze bepaling op het bestuur oplegt om met het belang van de kinderen rekening te houden wanneer het bestuur een verwijdenngmaatregel neemt.

Er is bijgevolg een schending het hoorrecht en van de verdedigingsrechten.

Dezelfde vaststellingen stellen ook vast een schending van het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Immers legt dit lastgenoemde principe op het bestuur om zijn handelingen met zorg te voorbereiden.

In casu moeten we vaststellen dat het niet het geval is.

Immers heeft het bestuur een beslissing genomen zonder een effectief gehoren aan de verzoeker gegeven heeft.

De verzoeker kon niet op een nuttige manier horen worden.

Bijgevolg werd de bestreden beslissing niet met zorg voorbereid en bijgevolg is het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Voorts vormen dezelfde elementen eveneens overtredingen van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen aan het bestuur op om zijn beslissingen adequaat te motiveren, zowel op factuel vlak en op juridisch vlak.

In casu heeft de bestuursautoriteit niet met alle elementen rekening gehouden, het principe van zorgvuldigheid geschonden, en bijgevolg niet adequaat zowel gerechtelijk als feitelijk wordt gemotiveerd.

Bijgevolg kan de motivatie niet adequaat zijn in de zin van de wet van 15 december 1980 en van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

In wat, tweede tak, DVZ neemt een bevel om grondgebied te verlaten zonder rekening houden met de verschillende elementen van het dossier.

Dat het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, legt op het bestuur om met alle de elementen van het dossier rekening te houden.

Dat artikel 74/13 legt op een analyse van de privé en familielevens voor het nemen van een B.G.V., en is ook geschonden door de bestreden beslissing.

Dat er is een schending van artikel 8 EVRM en van artikel 7 van de Handvest, in de mate dat de verzoeker met zijn familie hier leeft.

Dat de bestreden beslissing spreekt alleen maar van de voorwaarden van het artikel 7 van de wet van de 15 december 1980 zonder spreken van de gronde van het dossier, en dat er een schending van de motiveringsplicht in de mate dat de verzoeker de bestreden beslissing niet kan begrijpen.

Dat de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd is en dat er is een schending van artikel 62 van de wet van de 15 december 1980 en van artikelen 1 tot 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Het moet onderlijnend worden dat de man van de verzoekster erg ziek is en dat hij een 9ter aanvraag heeft ingediend.

Deze aanvraag werd ontvankelijk maar ongegrond verklaard.

Meer moet het nog onderlijnend worden dat de ongegronde beslissing werd bestreden voor het Raad en dat de procedure is nog hangend.

Het moet ook onderlijnend worden dat de verzoekster sinds lang in België is, heeft hier een privé leven ontwikkeld en dat de kinderen in België geschoold zijn.

Ze heeft ook een schoonzus die in België leeft.

Het moet nog vastgesteld worden dat deze feiten door DVZ gekend zijn.

Het moet nog onderlijnend worden dat uw Raad heeft beslist (arrest 121.542 van 27 maart 2014) dat:

« Il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH, soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation.

Dans la mesure où la partie défenderesse ne peut ainsi se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'elle délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, l'exception d'irrecevabilité soulevée par la partie défenderesse ne saurait être retenue.

Het moet vastgesteld worden dat DVZ geen verbonden competentie heeft, en moet rekening houden met de elementen van het dossier.

Immers moet het nog onderlijnend worden dat het behoorlijk bestuur principe, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht legt op de administratie om met zorg zijn handelingen voor te bereiden, en met alle de elementen van het dossier rekening te houden.

In het huidige geval, moet het vaststellend worden dat DVZ niet rekening gehouden met verschillende belangrijke punten van het dossier:

- Haar man is erg ziek en heeft verschillende medische attesten overmaken
- De familie leeft in België sinds lang en heeft hier een privé leven ontwikkeld.
- Mijnheer heeft ook een zus hier.

Echter zijn dergelijke elementen niet in aanmerking genomen door DVZ toen het bestuur zijn beslissing genomen heeft.

Er is bijgevolg een schending van het behoorlijk bestuur principe, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Die feit is ernstiger dat artikel 74/13 van de wet van de 15 december 1980 voorziet dat :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

In het huidige geval moet het vastgesteld worden dat er geen concrete examen van het gezins- en familieleven van de verzoekster, en van de gezondheidstoestand van haar man, terwijl die examen voorgelegd door artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980.

Dergelijke vaststellingen leiden ook tot een schending van artikelen 3 en 8 van de Europese Verdrag van de Rechten van de Mensen en van artikel 7 van de Handvest.

Immers moet het herhaald worden dat deze twee artikelen de privé en familie leven beschermen.

De EVRM heeft een ruime interpretatie gegeven tot de notie van privé en familie leven.

Het is duidelijk dat de familie leven van de verzoeker onder het begrip van de familie leven van artikel 8 EVRM en van artikel 7 van de Handvest valt.

De bestreden beslissing maakt geen analyse van de situatie van de verzoeker onder die artikel, terwijl het bestuur op den hoogte van de familiale situatie van de verzoeker.

Er is bijgevolg een duidelijke schending van artikel 8 EVRM en van artikel 7 van de Handvest.

Dat feit is ernstiger dat de rechtspraak van het Raad van State legt op dat een toetsing van het legaliteit van de beslissing ten aanzien van het artikel 8 EVRM op het moment van het nemen van de beslissing maken moeten worden (RvS. : n°239.259 du 28 september 2017 en n°240.691 du 8 februari 2018).

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Meer moet het ook herhaald worden dat artikel 3 EVRM de mensen tegen onmenselijke of vernederende behandelingen beschermen.

In het geval van de verzoeker is het duidelijk dat haar man geen toegang zal hebben tot zijn nodige medische behandelingen.

Er is een risico voor zijn leven en ook een risico van onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

Er is bijgevolg een schending van deze laatste artikel.

Als we in het dossier een nota 74/13 kunnen vinden moeten we vaststellen dat er niets is gezegd in de bestreden beslissing.

Immers is het alleen maar geschreven dat Mevrouw in de voorwaarden van artikel 7 van de wet van de 15 december 1980 is.

Er is bijgevolg een schending van de motiveringsplicht en van artikel 62 van de wet.

Immers leggen deze twee lastgenoemde bepalingen op het bestuur om zijn handelingen te motie veren.

Deze motivatie heeft tot doel om aan de verzoeker de redenen van de beslissing te laten begrijpen.

Echter is niets gezegd over de grond van zijn dossier.

Het is bijgevolg onmogelijk voor de verzoekster om de bestreden beslissing te begrijpen aan zijn lezing.

Er is bijgevolg een schending van de motiveringsplicht en van artikel 62 van de wet van de 15 december 1980.

Voorts vormen dezelfde elementen eveneens overtredingen van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen aan het bestuur op om zijn beslissingen adequaat te motiveren, zowel op factueel vlak en op juridisch vlak.

In casu heeft de bestuursautoriteit niet met alle elementen rekening gehouden, het principe van zorgvuldigheid geschonden, en bijgevolg niet adequaat zowel gerechtelijk als feitelijk wordt gemotiveerd.

Bijgevolg kan de motivatie niet adequaat zijn in de zin van de wet van 15 december 1980 en van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002). De bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet en op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, namelijk zij is niet in bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Het determinerend motief, dat volstaat om de bestreden beslissing te schragen naar recht, wordt onbesproken gelaten door de verzoekende partij en aldus niet betwist. Bovendien werd in de bestreden beslissing gewezen op het verwerpingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 september 2018 inzake het ingediende verzoek tot internationale bescherming. De verzoekende partij kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

De verzoekende partij betoogt in haar enig middel dat zij niet werd gehoord. Daardoor kon zij volgens haar bepaalde informatie niet overmaken. De verzoekende partij stelt dat haar man immers ziek is, en zij verschillende medische documenten heeft ingediend bij de dienst vreemdelingenzaken in bijlage bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zij voegt eraan toe dat haar aanvraag 9ter ontvankelijk maar ongegrond werd verklaard. De verzoekende partij stelt dat haar beroep tegen deze beslissing nog hangende is bij de Raad. Omwille van de medische problemen van haar man stelt zij dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudt. Zij stelt verder dat zij een privéleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft ontwikkeld. Zij stelt hier al lang te zijn en hier een schoonzus te hebben. De verwerende partij kent bovendien deze feiten. De kinderen van de verzoekende partij gaan in België naar school. De verzoekende partij verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat volgens haar een analyse van het privé- en familieleven, maar ook van de gezondheidstoestand van in casu de man van de verzoekende partij oplegt voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij acht deze bepaling dan ook geschonden. Verder acht zij haar familieleven geschonden omdat zij in België met haar familie leeft. Zij voert in dat kader de schending aan van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest.

De Raad merkt op dat artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, in verband met het hoorrecht het volgende bepaalt:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(…)”

De Raad benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekster kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze beslissing steunt op bepalingen die een omzetting vormen van Europese regelgeving. Door het nemen van de bestreden beslissing wordt in casu uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Het kan niet worden betwist dat de bestreden akte als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu derhalve van toepassing.

De vraag of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De verzoekende partij wendt het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht aan ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad merkt op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij sinds 2015 drie asielaanvragen en twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter heeft ingediend. Al deze aanvragen werden negatief afgesloten. De laatste aanvraag 9ter dateert van 26 september 2019, en deze werd door de gemachtigde op 5 november 2019 ontvankelijk maar ongegrond verklaard. Bij arrest nr. 235 085 van 14 april 2020 werd het beroep tegen deze ongegrondheidsbeslissing verworpen door de Raad. Bij elke asielaanvraag en elke aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft de verzoekende partij de mogelijkheid gehad om haar standpunt kenbaar te maken. Bovendien besliste de verwerende partij op 5 november 2019 dat in het

land van herkomst de noodzakelijke medische behandeling beschikbaar en toegankelijk was voor de man van de verzoekende partij. Hieruit blijkt niet alleen dat de verzoekende partij steeds in staat is geweest om haar standpunt uiteen te zetten omtrent de door haar aangehaalde punten (niet alleen aangaande ziekte van haar echtgenoot, doch ook aangaande haar gezins- en privéleven), maar ook dat de gezondheidstoestand van haar man een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat, en dit element dan ook het afgeven van het bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg kon staan. Minstens maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit wel het geval kon zijn. De verzoekende partij maakt een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

Wat betreft de aangehaalde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat deze bepaling geen uitdrukkelijke motiveringsplicht bevat. Verder bevindt zich in het administratief dossier een stuk van 18 november 2019, "evaluatie artikel 74/13", dat het volgende vermeldt:

"In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd :

Hoger belang van het kind : betrokkene verblijft in België met zijn minderjarige kinderen en echtgenote. Het gehele gezin is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen.

Gezins- en familieleven : betrokkene verklaarde een zus in België te hebben, maar zij maakt geen deel uit van het kerngezin.

Gezondheidstoestand : betrokkene diende meerdere 9 Ter aanvragen in, die allemaal negatief afgesloten werden, bijgevolg zijn er geen medische elementen die een verwijdering in de weg staan en kan de gezinskern behouden blijven.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

Uit de inhoud van dit stuk blijkt dat de verwerende partij wel degelijk heeft rekening gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij, het feit dat haar schoonzus in België woont, en met de gezondheidstoestand van de man van de verzoekende partij.

Wat de aangevoerde schending van haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM betreft, beperkt de verzoekende partij zich tot de stelling dat zij hier al lang is, dat haar kinderen hier naar school gaan, en dat zij hier een schoonzus heeft.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat het bestaan van een gezinsleven en privéleven betreft

Het is niet betwist dat de verzoekende partij in België een gezinsleven heeft met haar echtgenoot en kinderen. Aangezien het hele gezin een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, heeft de bestreden beslissing echter niet tot gevolg dat het gezin uit elkaar wordt getrokken. De verzoekende partij maakt verder niet aannemelijk dat haar schoonzus ook deel uitmaakt van haar kerngezin. De verzoekende partij maakt een schending van haar gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest dan ook niet aannemelijk.

Wat het beweerde privéleven in België betreft, maakt de verzoekende partij met de bewering dat zij hier al lang is, haar kinderen hier naar school gaan, en zij hier een schoonzus heeft, niet aannemelijk dat zij over een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM beschikt. Bovendien merkt de Raad op dat de verzoekende partij pas in april 2015 haar eerste asielaanvraag indiende en elke aanvraag die de verzoekende partij bij de verwerende partij sindsdien indiende negatief werd afgesloten. De Raad wijst er op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een gezins- of privéleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat hun verblijfsstatus van die aard was dat de volharding van dat gezins- of privéleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)).

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest niet aannemelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april twintig door:

mevr. J. CAMU, kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU